

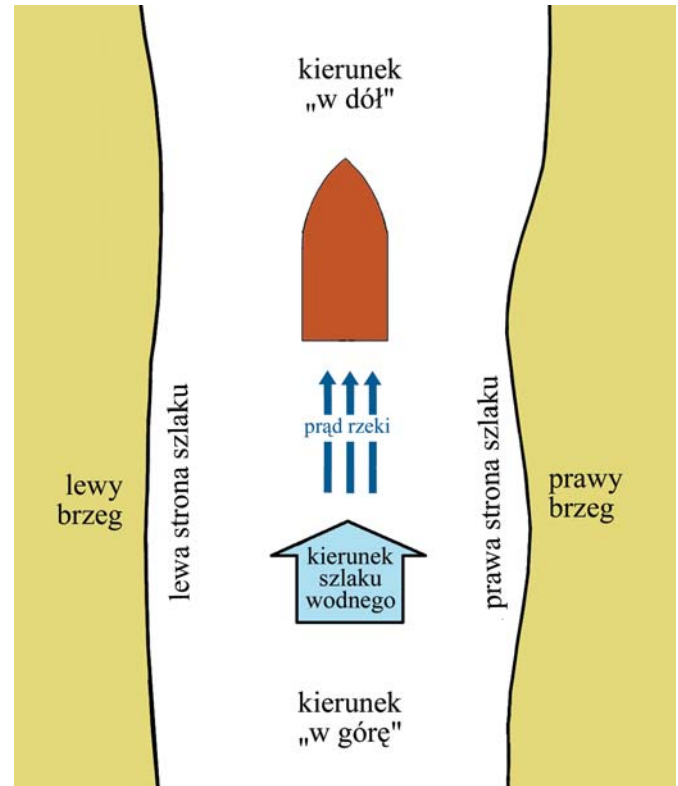
Jacek Czajewski

Światła i znaki nawigacyjne na śródlądziu

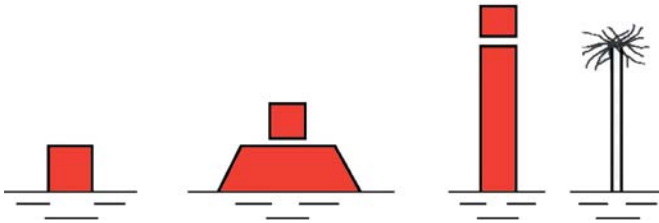
1. Oznakowanie żeglownych szlaków wodnych

Aktem prawnym, normującym warunki żeglugi śródlądowej w Polsce jest rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 28 kwietnia 2003 r. w sprawie przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz.U. Nr 212, z 28 kwietnia 2003 r.). Rozporządzenie to jest zunifikowane z międzynarodowymi przepisami wprowadzonymi w Europie pod nadzorem ONZ. Jednym z podstawowych punktów tego rozporządzenia jest określenie kierunku i strony drogi wodnej. Rozróżnia się kierunek „w górę” i kierunek „w dół”. Przy tym prawą stroną szlaku żeglownego lub prawym brzegiem drogi wodnej jest strona czy brzeg, który znajduje się w prawo od statku przemieszczającego się „w dół”. Strona przeciwna jest stroną lewą. Na rzekach kierunek „w górę” oznacza kierunek w stronę źródeł rzeki, a „w dół” – z prądem, w stronę jej ujścia. Kierunki na kanałach i jeziorach określają dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej. Kierunek „w dół” wiedzie zwykle z południa na północ lub ze wschodu na zachód albo do głównego szlaku wodnego. Np. na głównym szlaku Wielkich Jezior Mazurskich kierunek „w dół” wiedzie z Pisu do Węgorzewa.

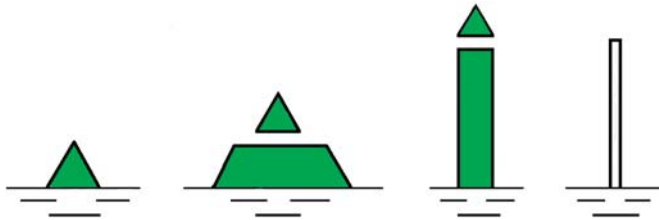

Rys. 1. Wyjaśnienie pojęć związanych z kierunkami szlaku żeglownego.

1.1. Oznakowanie granic i przebiegu szlaku żeglownego

Rys. 2. Prawa granica szlaku. Pława walcowa, pława ze znakiem szczytowym, tyka ze znakiem szczytowym, tyka z wieżą. Czerwony walec, może być w formie reflektora radarowego. Światło: czerwone rytmiczne (rytm dowolny).

Rys. 3. Lewa granica szlaku. Pława stożkowa, pława ze znakiem szczytowym, tyka ze znakiem szczytowym, tyka. Zielony stożek, może być w formie reflektora radarowego. Światło: zielone rytmiczne (rytm dowolny).

Rys. 4. Rozgałęzienie szlaku.

Światło: białe izofazowe lub białe w grupach (np. 3 błyski). Jeżeli jest to konieczne, można umieścić dodatkowo znaki szczytowe:

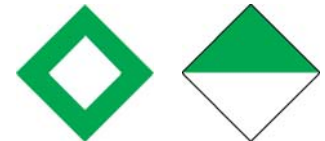
- a) czerwony walec, gdy główny szlak przebiega w lewo (rozpatrując „w dół”);
- b) zielony stożek, gdy główny szlak przebiega w prawo (rozpatrując „w dół”).

Można również na znaku rozgałęzienia umieścić, zależnie od sytuacji, czerwone lub zielone światło rytmiczne.

Rys. 5. Przebieg szlaku blisko prawego brzegu. Światło: czerwone rytmiczne (rytm dowolny).

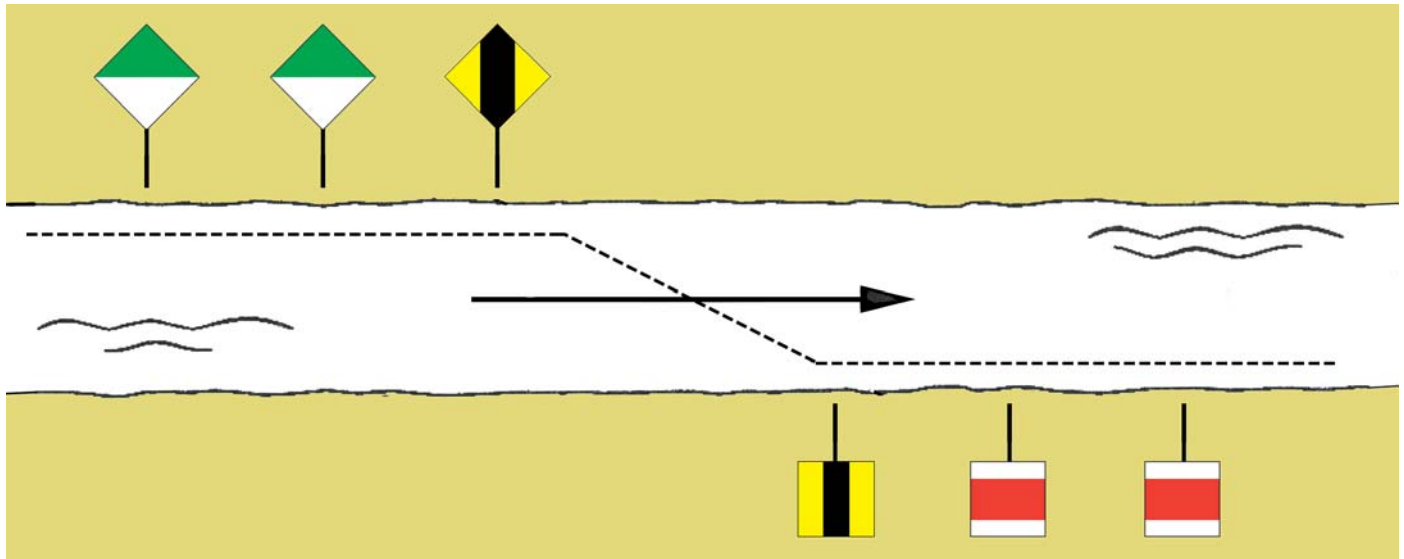
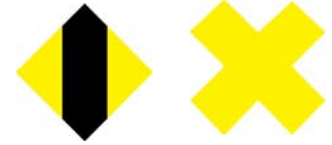
Rys. 6. Przebieg szlaku blisko lewego brzegu. Światło: zielone rytmiczne (rytm dowolny).

Rys. 7. Przejście szlaku od
prawego do lewego brzegu.
Światło: żółte rytmiczne,
przerywane lub błyskowe
z parzystą liczbą błysków
w grupie z wyjątkiem dwóch.

Rys. 8. Przejście szlaku od
lewego do prawego brzegu.
Światło: żółte rytmiczne,
przerywane lub błyskowe
z nieparzystą liczbą błysków
w grupie z wyjątkiem trzech.

Rys. 9. Przykład oznakowania osi szlaku przechodzącego z jednego brzegu do drugiego. Światło: żółte rytmiczne o parzystej liczbie błysków na prawym brzegu i nieparzystej na lewym.

1.2. Oznakowanie miejsc niebezpiecznych i przeszkód

Rys. 10. Znak stały na prawym brzegu.
Światło: czerwone rytmiczne (rytm dowolny).

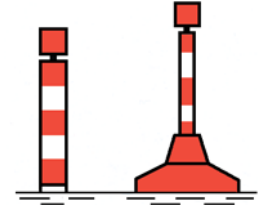
Rys. 11. Znak stały na lewym brzegu.
Światło: zielone rytmiczne (rytm dowolny).

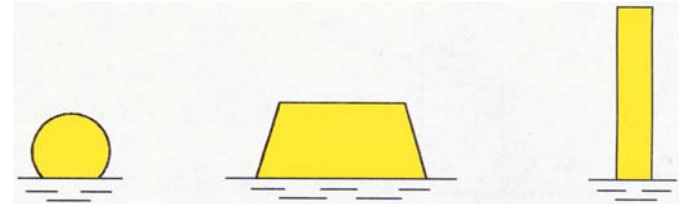
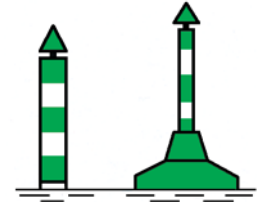
Rys. 12. Znak stały na środku szlaku.
Światło: białe rytmiczne, migające lub izofazowe lub migające z trzema błyskami w grupie.

Rys. 13. Znaki pływające przy prawym brzegu (pława lub tyka).
Światło: czerwone rytmiczne (rytm dowolny).

Rys. 14. Znaki pływające przy lewym brzegu (pława lub tyka).
Światło: zielone rytmiczne (rytm dowolny).

Rys. 15. Znak zamknięcia akwenu lub ograniczenia dla ruchu. Może mieć znak szczytowy – żółtą prostokątną tablicę z odpowiednim napisem. Światło: żółte rytmiczne (rytm wyróżniający się).